

— Eto! — odmah dometne Barbarigo. — Pa kad ljudi vele, da »zlo rodi zlo«! Čovjek treba da je odvažan, energičan, smion, onda mu uspijeva sve! Što bi se čovjek zgražao pred sredstvima! Glavno je da se postigne za čim se ide, pogotovu za čim se čezne! Sredstva su sporedna stvar! Živila naša sugrađanka Blanka! Pijmo u njezino zdravlje!

— Pijmo! Živila!

— Za njezinim bi se primjerom povele još mnoge Mlečanke!

— Na tisuće, samo kad bi im se zajamčio uspjeh!

— Njezina ću se primjera držati uvijek. Doista su sredstva sporedna stvar! Tako je napisao i slavni fiorentinac Macchiavelli, kažu ljudi.

— Oho! Zar i ti imaš nešto u izgledu?

— Imam, Alfonso, imam i te kako! Ali, prijatelju moj zlatni, to će biti zalogaj samo za njegovo gospodstvo, kneza i kapetana grada Splita, mletačko dijete, Marka Barbariga! Drugo ti ne kažem...

— No, no! Slobodno ti od moje strane, slobodno! Što se mene tiče, ja ti od svega srca želim najbolji i najljepši uspjeh.

— Bravo! to je vrlo lijepo od tebe! Ti si mi pravi prijatelj! Živio!

— Živio, Marko! Živili mi oba i ona treća!

— Tako, tako, Alfonso! Neka živi uz nas i ona, treća!

Prijatelji su savjesno i opet istrusili svoje čaše. Poslije toga »važnoga« čina, Barbarigo je prignuo glavu i kao da se je zamislio. Nakon par časa opet je upiljio krvave svoje oči u Bovini-a, koji ga začuđeno upita:

— A šta me, molim te, tako gledaš, Marko?

— Eto te gledam! Što ćeš, gledam tel... A znaš... vidiš, ti bi mi mogao pomoći...

— Do uspjeha? Vrlo rado, Marko.

— Ti bi mogao uzeti na galiju jednoga ili dva okovana galijota?

— Vrlo rado! Kažem ti: vrlo rado! Ja ti najvolim okovane veslače! Otpustit ću dva plaćena, a uzet ću tvoja dva.

— Hvala ti, moj Alfonso, od srca ti hvala!

— Kakva hvala! To je napokon moja korist! Prije svega okovane ne trebam plaćati, a moraju jesti što im se daje; dočim »plaćeni« nisu nikad zadovoljni. Sad će trošak za dva plaćena ići u moj džep!

— Dobro, dragi Alfonso. To mi je još milije!